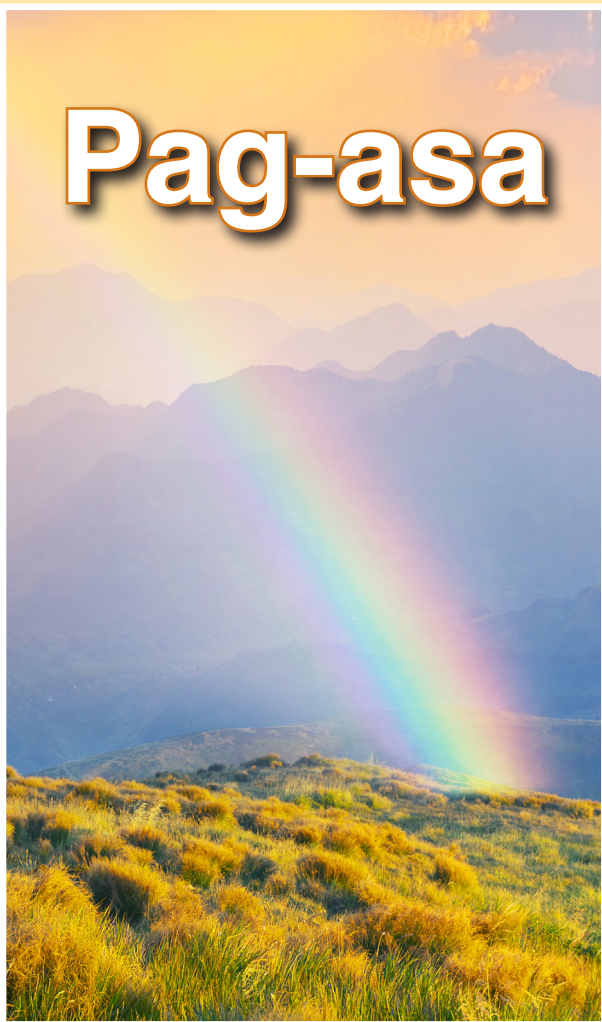

Pag-asa

Pag-asa

"Sinabi ni Marta kay Jesus, Panginoon, kung narito ka lamang, hindi sana namatay ang aking kapatid." Ito ang mga salita ni Marta kay Jesus sa okasyon ng pagkamatay ng kanyang kapatid na si Lazarus. Ipinapahayag nila ang mabagsik na damdamin ng panghihinayang naranasan ng milyun-milyon nang ang kanilang mga mahal sa buhay ay kinuha mula sa kanila sa kamatayan. Napakaraming kaisipan ang pumapasok sa isipan sa ganoong panahon—kung nagawa na natin ito, o nagawa na; o kung nagpadala kami ng ibang doktor. Kung ang kamatayan ay resulta ng isang aksidente habang naglalakbay, maaari nating sabihin na kung hindi lamang sumama ang ating mahal sa paglalakbay na iyon, hindi ito mangyayari. Sa kaso ni Marta, inisip niya na ang kawalan ni Jesus ang humantong sa pagkamatay ng kanyang kapatid, kaya siya ay may hilig na sisihin siya.

Marami ang nagbabahagi ng pananaw na ito ni Marta dahil nadama nila sa ilang paraan o iba ang pananagutan ng Panginoon sa pagkamatay ng kanilang mahal sa buhay, o na maaari niyang pigilan ang trahedya na mangyari. Kaya nagtatanong sila, Bakit? Iniisip nila na sa isang paraan o iba pa ay tiyak na nakagawa sila ng isang bagay na hindi nakalulugod sa Diyos, o marahil ang namatay ay pinarusahan lalo na dahil sa maling gawain. At pagkatapos marahil sa panginginginig ay iniisip nila, Kung ito ay totoo, ano ang kalagayan ng isang patay ngayon? Mas masahol pa ba sa kamatayan ang dinaranas niya?

Kahalo ng mga kaisipang sumasalot sa napakaraming tao kapag ang kamatayan ay bumisita sa tahanan ay ang karaniwang hindi nasasagot na tanong kung ano ang nasa kabila ng libingan. Magkikita pa kaya tayo ng mga mahal natin sa buhay? Masaya na ba sila ngayon, at balang araw sasamahan natin sila sa kanilang kaligayahan? Ang ating mga puso ay naghahangad ng tiyak na mga sagot sa lahat ng nakababahalang tanong na ito na nagmumula sa ating kalungkutan. At ang mga

tanong na ito ay masasagot, dahil ang mga sagot ay matatagpuan sa Salita ng Diyos.

Bakit namamatay ang mga tao? Marami ang sasagutin na natural sa mga tao ang tumanda at mamatay; ngunit ang kahinaan ng sagot na iyon ay ang milyun-milyong namamatay bago sila tumanda. Ang mabangis na mang-aani Kamatayan ay hindi nagtatangi ng mga tao, sapagkat sinasaktan niya ang bata at matanda, gayundin ang santo at ang makasalanan. Maging ito ay isang sanggol o isang may edad na magulang na pumanaw, ang pagkabigla ay parehong malaki. Kami ay hindi kailanman handa para sa kamatayan, at kahit na pagkatapos ng libu-libong taon ng karanasan sa halimaw na ito, ang sangkatauhan ay hindi nasanay sa kanyang mga pagbisita - sila ay palaging dumating bilang isang hindi kanais-nais na sorpresa. Sa totoo lang, walang bagay na mamamatay bilang isang "natural na kamatayan," dahil ang kamatayan ay palaging hindi natural, at hindi ginusto.

Ipinaliwanag ng Bibliya na ang mga tao ay namamatay dahil sa kasalanan—hindi ang indibiduwal na kasalanan ng bawat isa na sinaktan ng kamatayan, kundi ang orihinal na kasalanan, ang kasalanan ng ating unang mga magulang. Sa pamamagitan nila, ipinaliwanag ng apostol, “Ang kasalanan ay pumasok sa sanlibutan, at ang kamatayan sa pamamagitan ng kasalanan.” (Roma 5:12). Sa pamamagitan ng pagmamana, lahat tayo ay miyembro ng isang namamatay na lahi. Makabubuting tandaan ito kapag dumating ang kamatayan sa ating mga tahanan, dahil nakakatulong ito sa atin na matanto na ang kalunos-lunos na karanasang ito ay hindi dahil sa ating kawalan ng interes o pangangalaga, at hindi ito espesyal na parusa, maging sa namatay, o sa mga natitirang kamag-anak. Namatay ang ating mga minamahal dahil sa pahayag ng Bibliya; “gaya kay Adan ang lahat ay namamatay.” At bukod pa rito, maaaliw tayo sa kamangha-manghang pangako ng Salita ng Diyos na kung paanong ang lahat kay Adan ay namamatay, “gayundin kay Kristo ang lahat ay bubuhayin.” 1 Corinto 15:22

MAPAYAPA NA NATUTULOG

Kung babalikan ang mga araw ni Jesus at sa pinakamamahal na pamilyang iyon sa Betania—sina Maria, Marta at Lazarus—nakakakuha tayo ng ilang nakapagbibigay-liwanag at nakapagpapatibay na mga kaisipan. Lumilitaw na si Jesus ay isang espesyal na kaibigan ng pamilyang ito, at itinuring nila ito nang walang kabuluhan nang magkasakit si Lazarus na si Jesus ay tutulong sa kanila sa sandaling malaman niya ang tungkol dito. Ang gawain ni Jesus ay malayo sa kanya mula sa Betania noong panahong iyon, ngunit ang dalawang kapatid na babae ay nagpadala ng mensahe sa kanya na nagsasabing, "Panginoon, ang iyong minamahal ay may sakit." Juan 11:3

Natanggap ni Jesus ang mensaheng ito ngunit walang ginawa tungkol dito sa loob ng dalawang araw. Sa wakas, sinabi niya sa kanyang mga alagad, "Ang ating kaibigang si Lazarus ay natutulog; ngunit pupunta ako roon upang gisingin siya." (Juan 11:11). Ang pahayag na ito ay nagulat sa kanyang mga

alagad. Narinig din nila na si Lazarus ay may malubhang sakit. Malamang na sinabi sa kanila ni Jesus ang tungkol sa mensaheng natanggap niya. Ngunit kung natutulog siya ngayon, hindi nila maintindihan kung bakit gustong gisingin siya ng Guro. Maaaring naisip nila na ito ay maling paghatol sa kanya, kaya sinabi nila sa kanya, "Panginoon, kung siya ay natutulog, siya ay gagaling." Sa madaling salita, naisip nila na isang malaking pagkakamali ang gisingin ang isang maysakit na tahimik na nagpapahinga sa pagtulog—na higit na mabuti para sa kanya na magpatuloy sa pagtulog.

Ngunit hindi nila naunawaan ang ibig sabihin ni Hesus. "Ngunit binanggit ni Jesus ang kaniyang kamatayan," ang sabi sa atin ng ulat. (Juan 11:13). Nang makitang mali ang pagkaunawa ng kanyang mga disipulo sa kanyang pagtukoy kay Lazarus na natutulog, sinabi niya sa kanila ng malinaw, "Si Lazaro ay patay na." (Juan 11:14). Narito mayroon tayo mula sa sariling mga labi ng Guro ng isang pinaka-kawili-wili, at kasabay nito, nakakaaliw, pananaw ng kamatayan. Ito ay tulad ng isang

pagtulog, ibig sabihin na ang mga patay ay nagpapahinga, naghihintay, bagama't hindi nalalaman, para sa oras ng Panginoon upang gisingin sila mula sa pagtulog-ang pagtulog ng kamatayan. Sa gayon, ang pagtulog ay nasumpungang isa sa mga ilustrasyon sa Bibliya upang tulungan tayong maunawaan ang kahulugan ng kamatayan.

Mayroong dalawang pangunahing katangian ng pagtulog. Ang isa ay ang mga natutulog ay walang malay. Hindi nila alam kung ano ang nangyayari sa mundo sa kanilang paligid. Hindi sila nalulungkot o masaya. Wala silang mga alalahanin at hindi nakakaranas ng mga kilig ng kagalakan. Hindi sila nagugutom o nauuhaw. Tungkol sa kalagayang ito ay ipinapahayag ng Kasulatan, "Sapagkat nalalaman ng mga buhay na sila'y mamamatay, ngunit ang mga patay ay walang nalalaman." Ecclesiastes 9:5

May isa pang katangian ng pagtulog na napakahalaga rin kapag iniisip natin ito bilang isang paglalarawan ng kamatayan. Ito ay ang pag-asa ng isang paggising. Inihiga ng ina ang

kanyang pinakamamahal na anak sa kanyang kuna para sa gabi, kinakantahan ito ng isang nakapapawi na oyayi hanggang sa ang kanyang mga mata ay ipikit sa pagtulog at ang kanyang maliit na utak ay pumasok sa lupain ng pagkalimot. Ang bata ay ngayon ay walang malay, at ang ina ay tahimik na lumabas ng silid, masaya sa kanyang pagmamahal sa kanyang sinta, at nagagalak sa kanyang pag-asa na marinig ang kasiya-siyang pagbubulungan ng kanyang anak sa susunod na umaga. Walang luha, walang pusong nagdurusa, walang kalungkutan; sapagka't ang bata ay natutulog lamang, at sa umaga ito ay magigising na ang liwanag ay muling tumatagos sa tahanan.

Tungkol sa isang batang babae na namatay, sinabi ni Jesus, “Ang batang babae ay hindi patay kundi natutulog.” (Mateo 9:24). Dito muli, tulad ng sa kaso ni Lazaro, tinukoy ni Jesus ang kamatayan bilang isang pagtulog lamang—isang pagtulog, dahil mula sa pananaw ng paglalaan ng Diyos ng buhay sa pamamagitan ni Kristo, magkakaroon ng paggising sa umaga ng bagong araw ng lupa,

ang araw ng paghahari ni Kristo sa madaling araw. Sinabi ni Hesus sa kanyang mga alagad, “Ang ating kaibigang si Lazarus ay natutulog; ngunit pupunta ako roon upang gisingin siya.” (Juan 11:11). Sinadya ni Jesus na gisingin si Lazaro mula sa pagkakatulog ng kamatayan, at natupad niya ang kaniyang layunin nang maglaon, na labis na ikinagalak ng mga kapatid na babae ni Lazaro at sa lahat ng nagmamahal sa kaniya.

PARA MABUHAY MULI

Matapos ipahayag ang kanyang intensyon sa kanyang mga alagad, naglakbay si Jesus patungong Betania, sa tahanan ng kanyang mga kaibigan, sina Marta at Maria. Sinalubong siya ni Marta habang papalapit sa kanilang tahanan at malumanay na pinagsabihan sa hindi pagpunta habang nabubuhay pa ang kanyang kapatid. Pagkatapos ay gumawa si Jesus ng isang kahanga-hangang pahayag sa kanya—mga salitang umalingawngaw sa nakalipas na mga siglo, na nagbibigay ng kaaliwan sa libu-libong nagdadalamhati na naunawaan ang kanilang kahanga-hangang

pagiging simple at naniniwala na balang araw ay magkakatotoo ang mga ito. Sinabi niya, "Ang iyong kapatid ay muling babangon." Juan 11:23

Narito ang dakilang pag-asa ng Bibliya para sa lahat ng namatay—sila ay muling mabubuhay. Ngunit hindi natin dapat palampasin ang salitang “muli.” Hindi sinabi ni Jesus kay Marta, Huwag kang umiyak, sapagkat hindi totoong patay ang iyong kapatid. Patay na siya! Malinaw na sinabi ni Jesus sa kaniyang mga alagad, “Si Lazaro ay patay na,” at makatitiyak tayo na hindi niya sasalungat ang katotohanang ito sa pakikipag-usap niya kay Marta; kaya’t ang kanyang mensahe ng kaaliwan sa kanya ay na ang kanyang kapatid ay mabuhay muli, na ang namatay ay bubuhayin muli.

Ilang siglo bago ito, nagtanong si Propeta Job, “Kung ang isang tao ay mamatay, mabubuhay pa ba siya?” (Job 14:14). Mahalagang mapansin ang tamang paraan ng pagtatanong ni Job ng tanong na ito. Hindi siya nagtatanong, "Kung ang isang tao ay namatay,

siya ba ay talagang patay?" o, "Mayroon bang isang bagay tungkol sa tao na nananatiling buhay pagkatapos mamatay ang katawan?" Alam ni Job na ang kamatayan ay isang katotohanan, isang malagim na kalunos-lunos na katotohanan. Alam niya na ang kamatayan ay isang parusa sa kasalanan, at dahil ang buong mundo ng sangkatauhan ay makasalanan, lahat ay namamatay. Ang gustong malaman ni Job ay kung bubuhayin ba ang mga patay—Mabubuhay pa ba siya "mulì"? Sinagot ni Jesus ang tanong na ito para kay Job, para kay Marta, at para sa lahat na handang tanggapin ang simpleng katotohanan ng kanyang mga salita, "Ang iyong kapatid ay muling babangon."

Hindi bagong ideya kay Marta na ang mga patay ay bubuhayin sa hinaharap, dahil naniniwala siya sa mga pangako sa Lumang Tipan na nagtataglay ng pinagpalang pag-asang ito. Si Propeta Job, pagkatapos magtanong, "Kung ang tao ay mamatay, mabubuhay pa ba siya?" natagpuan ang sagot, at ipinahayag ito tungkol sa kanyang sariling pag-asa, na sinasabi, "Sa lahat ng mga araw

ng aking mahirap na paglilingkod ay maghihintay ako (sa kamatayan) sa pagdating ng aking pagbabago. Tatawag ka at sasagutin kita; mananabik ka sa nilikha ng iyong mga kamay." Job 14:14,15

“ANG HULING ARAW”

Sa isang propesiya tungkol sa pag-asa sa pinakahuling tadhana ng mga anak na pinatay sa pamamagitan ng utos ni Herodes noong isinilang si Jesus, sinabi ng Panginoon sa mga umiiyak na ina, na tinutukoy sa propesiya bilang si Raquel, “Pigilan mo ang iyong tinig sa pag-iyak at ang iyong mga mata sa pagluha, sapagkat ang iyong gawa ay gagantimpalaan,” ... “Sila ay babalik mula sa lupain ng pag-asa.” Jeremias 31:16,17

Malamang na alam ni Marta ang magagandang pangakong ito na nagtitiyak sa mga mananampalataya sa darating na panahon kung kailan ang mga patay, bata at matanda, ay bubuhayin muli. Bukod dito, si Jesus ay naging madalas na bumibisita sa kanilang tahanan, at walang alinlangang

narinig niya ang kamangha-manghang mga salita ng buhay nang magmula ang mga iyon sa kaniyang kinasihang mga labi. Kaya't nang sabihin sa kanya ni Jesus, "Ang iyong kapatid ay muling babangon," siya ay sumagot, "Alam kong siya ay muling babangon sa muling pagkabuhay sa huling araw." (Juan 11:24). Oo, alam niya na ang lahat ng patay ay "mabubuhay na muli" na sila ay gigisingin mula sa pagtulog ng kamatayan—dahil alam niya na ito ang plano ng Diyos para sa lahat ng tao.

Ano ang ibig sabihin ni Marta sa "huling araw"? Ang plano ng Diyos para sa kaligtasan at pagbawi ng sangkatauhan mula sa kasalanan at kamatayan ay nahahati sa mga yugto ng panahon na tinatawag sa Bibliya, "mga araw." Magiging sa huling bahagi ng mga panahong ito, sa mga araw na ito, na ang banal na plano sa pagbawi ay makararating sa katuparan nito. Ang "huling araw" sa plano ng Diyos ay isang libong taon ang haba—ang libong taon ng paghahari ni Kristo.

Ang katotohanan na ang panahong ito ay binabanggit bilang isang "araw" ay lubhang

makabuluhan, sapagkat ito ay kabaligtaran ng anim na libong taon ng karanasan ng tao bago nito, na tinutukoy sa Kasulatan bilang isang panahon ng kadiliman, isang gabi ng kalungkutan at pagkamatay. Tungkol sa madilim na gabing ito ng kasalanan at pagdurusa, at ang umaga ng kagalakan na kasunod, ang salmista ay sumulat, "Sapagkat ang kaniyang galit ay panandalian lamang, ngunit ang kaniyang paglingap ay nananatili habang-buhay! Awit 30:5

Bagaman binabanggit ni David ang tungkol sa "galit" ng Diyos, hindi natin dapat isipin na siya ay mapaghiganti, o nalulugod sa pagdurusa ng kaniyang mga nilalang. Ni ang kanyang galit ay ipahahayag sa pagpapahirap ng masama sa isang maapoy na impiyerno magpakailanman; ni sa "purgatoryo" sa isang limitadong yugto ng panahon. Sinasabi sa atin ng Bagong Tipan ang "galit" ng Diyos at ipinapaliwanag na kahit ngayon ay inihayag ito mula sa langit laban sa lahat ng kalikuan. (Roma 1:18). Ang poot ng Diyos ay nahayag sa hatol na kamatayan na ipinapatupad sa buong sangkatauhan - "Kung paanong kay

Adan ang lahat ay namamatay." 1 Corinto 15:22

Sa pabor ng Diyos ang buhay, sabi ng salmista. (Awit 30:5). Dito, ang pabor ng Diyos ay kaibahan sa kanyang galit. Nang ang ating unang mga magulang ay lumabag sa batas ng Diyos ay inalis niya ang kanyang pabor sa kanila. Kung wala ang kanyang pabor, hindi sila maaaring magpatuloy na mabuhay, kaya awtomatikong ang pangungusap na "Bumalik ka sa lupa, mula rito ay kinuha ka; dahil alikabok ka at sa alabok ka babalik", nagsimulang kumilos - nagsimula silang mamatay. Genesis 3:19

Ang sangkatauhan ay patuloy na namamatay mula noon. Nang bawiin ng Diyos ang sikat ng araw ng kanyang pabor, isang "kadiliman" ang bumalot sa sangkatauhan— isang kadiliman na napakasikip na naramdaman sa lahat ng mga kirot at sakit na kaugnay ng proseso ng pagkamatay. Ang "gabi" na ito ng karanasan ng mundo sa kasalanan at ang resulta nito ay talagang pag-iyak. Ngunit hindi ito magtatagal

magpakailanman! Ito ay isang mahaba at malungkot na gabi, ngunit ang umaga ay darating, at sa pagdating ng umaga ay darating din ang ipinangakong kagalakan—isang kagalakan na hindi masusukat kapag ang kamatayan ay tumigil sa paghampas sa mga biktima nito, at ang mga namatay ay, sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan, ay muling bubuhayin. Kaya nga nang sabihin ni Jesus kay Marta, “Ang iyong kapatid ay muling babangon,” natural na nabuo ng kanyang isipan ang kahanga-hangang larawan ng kagalakan na darating sa buong sangkatauhan sa bagong araw na iyon kapag ang mga pagpapala ng buhay ay ibuhos sa lahat, kaya ang sagot niya, “Alam kong siya ay muling babangon sa pagkabuhay-muli sa huling araw.” Hindi itinanggi ni Jesus ang katotohanan ng sinabi ni Marta. Sa katunayan, walang alinlangan na dahil sa kaniyang sariling ministryo sa tahananang iyon sa Betania na ang pag-asang ito ng pangkalahatang paggising ng lahat ng natutulog sa kamatayan ay napakaliwanag sa puso ni Marta. Sa halip, pinatunayan ni Jesus ang kanyang pananampalataya, na nagsasabi, “Ako ang

muling pagkabuhay at ang buhay. Ang sinumang sumasampalataya sa akin ay mabubuhay, kahit na mamatay. Ang bawat nabubuhay sa akin at sumasampalataya sa akin ay hindi kailanman mamamatay." Juan 11:25,26

“Ako ang pagkabuhay na mag-uli, at ang buhay,” sabi ng Guro, na ang ibig sabihin ay sa darating na araw na ang mga patay ay bubuhayin, at ang Eden ay mamumulaklak muli, na ang mga hangganan nito ay sumasaklaw sa buong lupa, siya ang magiging daluyan ng banal na kapangyarihan kung saan ito maisasakatuparan. Si Jesus ang dakilang Tagapagbigay ng Liwanag ng mundo—ang liwanag ng buhay. (Juan 1:9; 8:12; 9:5). Ang kanyang paghahari sa kaharian ay magdadala sa "araw" ng kalusugan at buhay. Siya ang inilalarawan ng propeta bilang ang “Araw ng Katuwiran,” na sisikat na may “kagalingan sa kaniyang mga pakpak.” Malakias 4:2

ANG KRISTO

“Naniniwala ka ba dito?” Nagtanong si Jesus kay Marta. Naniniwala ka ba na ako ang magbabalik sa iyong kapatid sa araw na iyon kapag ang maibiging layunin ng Diyos sa sangkatauhan ay matutupad? At sumagot si Marta, "Oo, Panginoon," sinabi niya sa kanya. "Lagi akong naniniwala na ikaw ang Mesiyas, ang Anak ng Diyos, na naparito sa mundo mula sa Diyos." (Juan 11:26,27). Mula sa panahong nahulog ang tao sa kasalanan at kamatayan ay nangako ang Diyos na magpapadala ng isang Tagapagligtas.

Ang pangako ay ginawa kay Abraham na ang kanyang “binhi” ay “pagpapala sa lahat ng mga pamilya sa lupa.” (Genesis 12:1-3; 22:18). Ipinaliwanag ni Apostol Pablo na si Jesus ang “binhi” ng pangako. (Galacia 3:16). Alam din ito ni Marta, at dahil pagpapalain ng ipinangakong Kristo ang lahat ng pamilya sa mundo, alam niya na siya rin ang magiging “pagkabuhay na mag-uli, at ang buhay.”

Kahit noong panahon ni Marta ay mahigit apat na libong taon na ang namamatay. Ang kanyang sariling kapatid na lalaki ay namatay, kaya alam niya na kung ang mga pangako ng Diyos na pagpapalain ang buong sangkatauhan sa pamamagitan ni Kristo ay matutupad, yaong mga natutulog sa kamatayan ay kailangang gisingin; at naniwala siya na si Jesus ang gagawa nito—“Sa muling pagkabuhay sa huling araw.”

“Ang sinumang sumasampalataya sa akin ay mabubuhay, kahit na mamatay,” ang sabi ni Jesus. (Juan 11:25). Narito ang isang tiyak na pangako sa lahat ng mananampalataya ng isang paggising mula sa pagtulog ng kamatayan. Pangunahing nilayon nito na tiyakin kay Marta na ang pagkamatay ni Lazarus ay hindi dahil sa kanyang kawalan ng pananampalataya o katapatan kay Jesus. Si Lazarus ay naniwala kay Jesus, ngunit siya ay namatay. Ito ay totoo sa lahat ng mananampalataya mula noon hanggang ngayon. Tiniyak ni Jesus kay Marta at sa amin na ang kamatayan ay hindi ang wakas—“Bagaman siya ay namatay,” “Gayunman siya

ay mabubuhay,” ibig sabihin, siya ay bubuhayin muli.

Pagkatapos ay inalis ni Jesus ang tabing ng kawalang-katiyakan at nagbigay ng higit pang sulyap sa “huling araw” na iyon upang higit nating pahalagahan ang walang-hanggang pag-ibig ng Diyos sa kaniyang paglalaan ng buhay para sa buong sangkatauhan. Sinabi niya, “Ang sinumang nabubuhay sa pamamagitan ng paniniwala sa akin ay hindi mamamatay kailanman.” Ang pahayag na ito ay hindi totoo sa kasalukuyang panahon dahil lahat ngayon ay namamatay. Ang hinaharap na buhay ng lahat ng sangkatauhan ay nakasalalay sa kanilang pagkagising mula sa pagtulog ng kamatayan. Ngunit ito ay magiging iba sa bagong araw na iyon—sa araw kung saan ang “Araw ng Katuwiran” ay nag-aalis ng kadiliman ng mahabang gabi ng kasalanan at kamatayan at nagdudulot ng liwanag at buhay sa buong sangkatauhan. Ang mga nabubuhay noon, at sumasampalataya kay Kristo, ay hindi mamamatay kailanman—sila ay talagang mananatiling buhay magpakailanman bilang mga tao.

ANG MATARUNG AT HINDI MATARUNG

Sino ang mabubuhay sa “huling araw” na iyon, sa isang libong taon na araw kung kailan ang mga pagpapala ng buhay na walang hanggan ay ititiyak sa lahat ng naniniwala? Ang lahat ng sangkatauhan ay mabubuhay, dahil ang plano ng Diyos ay gisingin ang lahat mula sa pagtulog ng kamatayan. Sinabi ni Pablo na “magkakaroon ng pagkabuhay-muli kapuwa ng matuwid at masasama.” (Gawa 24:15). At sinabi ni Jesus, “Huwag kayong mamangha dito, sapagkat darating ang panahon na ang lahat ng nasa libingan ay makakarinig ng kanyang tinig at lalabas.” (Juan 5:28-29). Ang nakaaaliw na kaisipan ng natitirang bahagi ng talatang ito ng Kasulatan ay nawasak ng isang maling pagsasalin. Sa wastong pagkakasalin, ganito ang mababasa, “ang mga gumawa ng mabuti ay babangon upang mabuhay, at ang mga gumawa ng masama ay babangon upang hatulan.” Juan 5:29

“Yaong mga nakagawa ng mabuti,” sabi ng Guro, ay lalabas sa “pagkabuhay na mag-uli sa

buhay.” Ito ay isang pagtukoy sa gantimpala ng mga banal na mananampalataya na nagpatunay ng kanilang pagiging karapat-dapat sa "kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan." (Roma 2:7). Ang mga ito ay mabubuhay at maghahari kasama ni Kristo, bilang bahagi ng “binhi” ni Abraham kung saan pagpapalain ang lahat ng pamilya sa lupa. (Galacia 3:27-29). Ang mga ito ay magiging katulad ni Jesus at makakasama sa kaniyang makalangit na kaluwalhatian. (1 Juan 3:2). Ang kanila ay magiging isang “korona ng buhay,” maging ang “banal na kalikasan.” (Apocalipsis 2:10; 2 Pedro 1:4). Ngunit yaong mga lalabas sa muling pagkabuhay upang mabuhay at magharing kasama ni Kristo ay magiging napakaliit na bilang kung ihahambing sa milyun-milyong namatay. Tinukoy sila ni Jesus bilang isang “munting kawan” na kinalulugdan ng Ama na bigyan ng kaharian. (Lucas 12:32). Ang karamihan sa mga patay ay kabilang sa uri na iyon na hindi nakagawa ng mabuti mula sa banal na pananaw. Namamatay sila bilang mga miyembro ng isang makasalanan, namamatay na lahi. Ayon sa mga pamantayan

ng tao, karamihan sa kanila ay mga taong matuwid sa moral—mabubuting mamamayan, at mabubuting kapitbahay—ngunit hindi sila naging mga sumusunod sa yapak ng Panginoon; kaya't ang dugo ni Kristo ay hindi nagbigay sa kanila ng katayuan ng katuwiran sa harap ng Diyos.

Gayunpaman, mahal din ng Diyos ang mga ito, at isinugo niya ang kaniyang Anak upang mamatay para sa kanila upang magkaroon sila ng pagkakataong mabuhay magpakailanman. Ang buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesus ay makakamit lamang batay sa paniniwala, at ang karamihan sa sangkatauhan ay hindi kailanman nagkaroon ng tunay na pagkakataong maniwala. Milyun-milyon ang hindi pa nakarinig tungkol kay Jesus, at sa mga nakarinig tungkol sa kanya ay kakaunti ang malinaw na nakaunawa sa tunay na layunin ng kanyang pagparito sa mundo. Napakaraming magkasalungat na teorya tungkol kay Kristo at Kristiyanismo na karamihan sa mga tapat na tao ay nalilito, at dahil dito ay hindi nila kailanman sineseryoso ang Kristiyanismo. Hindi nila sinasadyang

masama, ngunit hindi sila nakagawa ng “mabuti” sa diwa ng pagiging mga tagasunod ni Jesus.

Ang milyun-milyong ito ay dapat ding gisingin mula sa pagtulog ng kamatayan. Binanggit ni Pablo ang pagkagising na ito bilang “naligtas,” at ito ay kalooban ng Diyos, paliwanag niya, na sila ay “maligtas at makarating sa kaalaman ng katotohanan.” (1 Timoteo 2:4-6). Ang dakilang katotohanan na pagkatapos ay ipapaalam sa lahat —malinaw at walang alinlangan —ay na si Jesus ay “ibinigay ang kaniyang sarili bilang pantubos para sa lahat” samakatuwid nga, na siya ay namatay para sa “mga kasalanan ng buong sanlibutan,” at upang ang mga tumatanggap sa probisyong ito ay mabuhay. 1 Juan 2:2

Ito ang ibig sabihin ni Jesus nang sabihin niya kay Marta, “Ang sinumang nabubuhay” ibig sabihin, na nagising mula sa pagkakatulog ng kamatayan “sa muling pagkabuhay sa huling araw” “at sumasampalataya sa akin ay hindi mamamatay kailanman.” (Juan 11:26). Iyon ang magiging panahon ng pagsubok para

sa mundo, ang panahon kung kailan sila haharap sa dakilang desisyon na mangangahulugan ng buhay o kamatayan para sa kawalang-hanggan. (Gawa 17:31). Nang ipangako ni Jesus na sila ay lalabas mula sa kamatayan, sinabi niya na sila ay lalabas sa kung ano ang inilarawan niya sa pamamagitan ng salitang Griego na “krisis” ibig sabihin, isang panahon ng pagsubok, kung kailan, kung sila ay bumaling sa Diyos, kay Jesus, at sa katuwiran, hindi na sila mangangailangang mamatay muli, ngunit sa gayon ang paniniwala ay “mabubuhay magpakailanman.” Juan 6:51

“NANINIWALA KA BA ITO?”

Nang ipaliwanag ni Jesus kay Marta ang napakagandang pag-asang ito ng buhay sa hinaharap, tinanong niya ito, “Naniniwala ka ba rito?” Ito ay isang pusong naghahanap ng tanong para sa ating lahat ngayon. Kung maaari tayong magsagawa ng tunay na pananampalataya sa mga pangako ng Diyos, ang malaking bahagi ng pait at kalungkutan ay aalisin sa ating mga puso kapag ang ating mga mahal sa buhay ay inalis sa atin sa kamatayan.

Kung tayo ay maniniwala, malalaman natin na hindi sila nawala magpakailanman, na magkakaroon ng maluwalhating pag-uwi ng mga patay, isang paggising mula sa pagtulog ng kamatayan. Sinabi ni Jesus sa kanyang mga alagad tungkol kay Lazarus, “Pupunta ako roon upang gisingin siya,” at muling dumating si Jesus sa kanyang ikalawang pagdating upang gisingin mula sa pagkakatulog ng kamatayan ang lahat ng kanyang ikinamatay. Ang kanyang sakripisyo ang nagpabago sa kamatayan mula sa isang walang hanggang pagkalimot tungo sa isang tahimik na pagtulog kung saan magkakaroon ng paggising.

GAANO ITO MAGIGING LITERAL?

Napakaraming hindi pagkakaunawaan tungkol sa pag-asa ng pagkabuhay-muli anupat nahihirapan ang marami na maunawaan ang katotohanan kung ano ang magiging kahulugan nito para sa mga tao. Ngunit hindi dapat magkaroon ng malabo hinggil dito, sapagkat nagbigay si Jesus ng mga ilustrasyon ng napaka-literal na paraan kung paano matutupad ang mga pangako ng

Diyos. Mayroon tayong isa sa mga ilustrasyong ito sa kaso ni Lazarus. Matapos ipaliwanag ng Guro kay Marta ang dakilang katotohanan ng pangkalahatang pagkabuhay na mag-uli, at ginawang malinaw na sa “huling araw” yaong mga nagising at naniniwala sa kanya ay hindi na mamamatay, pumunta siya sa libingan ng kanyang kapatid, at sa pamamagitan ng paggamit ng banal na kapangyarihan, tinawag siya mula sa kamatayan.

Kinausap ni Jesus si Lazarus, na sinasabi, “Lazarus, lumabas ka!” at sinasabi sa atin ng ulat na “Lumabas ang taong patay.” (Juan 11:43,44). Pagkatapos ay nagbigay si Jesus ng mga tagubilin na tanggalin sa kanya ang mga damit ng libingan upang malaya siyang muli na makihalubilo sa kanyang pamilya at mga kaibigan. Siya ay bumalik sa kanila, ang parehong Lazarus tulad ng bago siya namatay. Hindi siya multo, ni multo. Hindi na niya kailangan pang mag-tip table o magpakalantog ng mga salamin upang ipaalam sa kanyang mga kaibigan na siya ay nasa gitna nila, dahil siya ay ibinalik sa kanila, personal at katawan.

Kung paanong si Lazarus ay namatay, gayundin siya ngayon ay nabubuhay, at ang kanyang mga kapatid na babae at mga kaibigan ay nagalak. Dito ay mayroon tayong praktikal at nauunawaang paglalarawan kung ano ang magiging kahulugan sa sangkatauhan kapag ang lahat ng nasa kanilang libingan ay marinig ang tinig ni Jesus na gumising sa kanila mula sa pagtulog ng kamatayan. I-multiply sa iyong isipan ang bilyun-bilyong beses na tanawin ng kagalakan sa Betania nang marinig ni Lazarus ang tinig ng banal na awtoridad na gumising sa kanya mula sa kamatayan, at pagkatapos ay mauunawaan mo sa ilang sukat kung ano ang ibig sabihin ng Diyos sa kanyang mga pangako na pagpapalain ang lahat ng pamilya sa lupa. Ito ang pinakahuling layunin ng pagdating ni Jesus sa mundo na nagbigay-katwiran sa mensahe ng mga anghel noong gabing isinilang siya, ang mensaheng iyon na kanilang inilarawan bilang "mabuting balita na magdudulot ng malaking kagalakan sa lahat ng tao. Ngayon sa bayan ni David ay ipinanganak sa inyo ang isang Tagapagligtas, siya ang Mesiyas, ang Panginoon." Lucas 2:10,11

Nasasaktan ka ba dahil ang isang taong mahal mo ay kinuha sa kamatayan? Ito ay isang mahirap na karanasan, dahil isang kakila-kilabot na kawalan ng laman ang natitira sa buhay ng mga nananatili. Ngunit lakasan mo ang iyong loob; hindi forever ang paghihiwalay. Sa masayang bukas ng plano ng Diyos — isang bukas na malapit na—sa maluwalhating oras ng muling pagsasama-sama, makikita mong muli ang iyong minamahal. Samantala, patuloy na manampalataya sa mga pangako ng Diyos at sa kanyang kakayahang tuparin ang mga pangakong iyon. At kung magagawa mo, mawala ang iyong sarili sa malaking kagalakan ng pagsasabi sa iba ng pag-asa na nagbibigay-inspirasyon sa iyong puso at nagbibigay-daan sa iyo na magpatuloy sa kadiliman ng gabi habang naghihintay sa kagalakan na, maaari mong tiyak, ay darating sa umaga.